

Avslöjade!

| av Klas Östman

FRÅN OCH MED DETTA NUMMER har Svensk Tidskrift två redaktörer. Per Heister stannar kvar och jag tillträder. Nyblivna redaktörer brukar avge en programförklaring. Jag skall istället, efter bästa förmåga, avlägga full bekännelse.

Både Per och jag är nämligen medlemmar i en omfattande konspiration. Det är lika bra att erkänna nu, eftersom Dagens Nyheters avdelning för undersökande journalistik ännu en gång har visat lejonklon.

I en signerad ledare i våras kunde skribenten Peter Wolodarski avslöja att Per på moderaternas elektroniska hemsida tillstått att han "vill avveckla staten helt". Wolodarski var skakad av sin upptäckt. Avskaffar man staten försvinner ju kungen, regeringen, riksdagen och domstolarna; för att inte tala om "skatter, bistånd, bidrag, lagar, och så vidare. Avvecklar man staten avvecklar man alltså allt detta", konstaterade han ödesmättat. Dylika utopier är "livsfarliga för det samhälle där de omsätts i praktiken", så därför är det helt följdriktigt att de som verkar för dem måste hålla sig i skumrasket på en elektronisk anslagstavla.

Nu är det här min bekännelse och inte Pers, men jag tror jag vågar påstå att vi är ganska många som tänker på just detta livsfarliga sätt. Jag ser staten som ett nödvändigt ont, inte som ett nödvändigt gott. I en mer paradisk existens, utan allvarliga motsättningar människor emellan, skulle vi kunna klara oss utan statsmakt, så som även Karl Marx drömde om (i en riktig bekännelse ingår givetvis att ange andra viktiga deltagare i konspirationen).

TYVÄRR FÖREFALLER DETTA SLUTMÅL ganska avlägset. Inom överskådlig framtid behöver vi staten, eftersom alternativet är att vara utlämnade åt den starkares rätt. Det betyder att statsmakten också måste ha

resurser nog att, exempelvis, kunna förhindra att delar av storstädernas förorter tas över av lynchmobbar – vilket nu under våren faktiskt inträffat i Stockholm.

Alltså behövs det fler poliser på gatorna. Men om man som jag betraktar vår statliga Leviathan med en grundläggande misstänksamhet vill man likväl hålla honom i synnerligen strama tyglar. Även den minsta antydning till löst grepp får konstiga följder. Hur man kan vilja ge Leviathan rätten att inte bara förhindra lynchingar, utan också att bestämma om det är mamma eller pappa som skall vara föräldraledig, om cykelhjälm skall bäras å huvud eller om cigarett bör rökas å krog, det är mig mycket svårt att förstå.

Kanske blir det besynnerliga i sådana maktsträvanden svårt att uppfatta för den som väl en gång, utan egentliga reservationer, accepterat de krav som numera är statsmaktens minimum: att den offentliga sektorn på olika sätt skall ta hand om och fördela den allra största delen av samhällets resurser.

PÅ DAGENS NYHETERS och Expressens ledar- och kultursidor finner man idag knappt en själ som anser att det är något större fel på det arrangemanget. De som inte tillhör 1968 års etablissemang brukar oftast vara någon sorts pop-populister med trendriktig vänsterkämning. I ett sådant intellektuellt sammanhang känns det säkert som riktigt vågat nyliberalt att motsätta sig maxtaxa på dagis. Att det också existerar människor som egentligen skulle vilja avveckla hela staten blir då en verkligt chockerande nyhet, som allmänheten omgäende måste få vetskap om.

Så här sitter vi nu, Per och jag, och kan icke annat. Avslöjade. Men tyvärr också förhårdade. Svensk Tidskrift nummer 3/2001 är, tror vi, ett av de mer graverande bevisen mot oss. Här förekommer flera artiklar om hur man på bästa sätt kontrollerar och begränsar den offentliga makt som vi ändå är tvungna att upprätthålla, såväl på svensk som europeisk nivå. Här klandras landets högre utbildning, trots att systemet utformats av riksdagen. Och här ifrågasätts ännu en gång om rättvisa och jämlikhet är liktydiga begrepp.

Svensk Tidskrift framhärdar alltså. Allt talar för att nästa nummer kommer att innehålla fler övertramp av samma slag.